

BÉKEHARANG

✦ HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES LAP ✦
ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR

Nagy örömet hirdetek nektek

Az adventi időszak a legtöbb keresztény ember életében egy kellemes, örömteljes időt jelent. Nem nehéz ilyenkor örülni. Ennek az a titka, hogy mindenki azon gondolkodik, hogyan vagy mivel tudna másnak örömet szerezni. És ez a jószándék elsősorban magán az ilyen törekvésű emberen mutatja meg jó és szép gyümölcseit. Ugy gondolom most, hogy valahogyan ki kellene terjeszteni ezen adventi időt. Hogyan lenne az, ha mondjuk az esztendő felét megtennők adventi időszaknak. Amikor jó részét időnknek arra fordítanók, hogy gondolkozunk rajta, mi módon tudnánk örömet szerezni valakinek. Nincsen kizárva persze, hogy ez a törekvés oly szép eredménnyel járna, hogy az egész esztendőt erre fordítanánk.

Örömet szerezni valakinek. Örömet szerezni mindenkinek. Ez volt az angyalok feladata az első advent alkalmával. Az angyalokat Isten küldte. És Isten küldte az Ő Fiát is. Jézus is örömet, teljes örömet hozott az embereknek. Nemcsak négy hétre, nem csak fél évre, hanem az egész esztendő számára.

Már most ha az angyalok nagy örömet hirdettek és Jézus is tökéletes örömet akart szerezni és biztosítani nekünk, az egész népnek, hogyan van az, hogy mégis oly kevés öröm létezik a világon? Az ember tulságosan el van foglalva magával. Csak rövid kis időt szentel felebarátjának és a többi időt mind magának tartja fenn. Eppen az adventi idő mutatja meg, hogy milyen egyszerű dolog örülni. Amint van időnk felebarátunk megörvendeztetésére, magunk is tudunk örülni, mert sok mindent elfelejtünk, sok mindenre nincs időnk, ami különben háborgatna bennünket. Ha pedig életünk céljává tenénk másoknak, mindenkinek örömet szerezni, úgy hamarosan a legboldogabb emberek lennénk. Nem lenne többé időnk foglalkozni azzal, ami esetleg bántana, szomorítana minket. És ez nem is érdekelné minket egyáltalán, mert egy gondunk volna csupán, hogyan és mivel szerezünk örömet felebarátunknak.

Pál apostol tudott örülni a börtönben is. Miért? Azért, mert tudta, hogy az nem baj,

hogy ő börtönben van. Hiszen csak azért van ott, mert életét feláldozta embertársainak. Eppen úgy, mint Jézus, még a keresztfán is tudott másokra gondolni, úgy Pál a börtönben is csak azokra gondolt, akik nélküle talán szomorkodhattak. Azért írta nekik, hogy ő örül és ők is örüljenek mindig. Az önző élet szomorú, de a mások szolgálatában eltöltött élet öröm és boldogság.

Mi is hát a szomorúság oka? Hitetlenségünk. Az ember nem hisz igazi hivatásában. Nem önzésre, hanem szeretetre van elhivatva az ember. Persze abból az igazi szeretetből előbb kapunk kell, mielőtt adni tudnánk. Kapni pedig csak a hit által lehet. Aki hinni Istenben nem akar, aki életét nem akarja Istenre bízni, hanem maga intézi, az nem lehet boldog, az nem tud örülni, az szeretni se tud. Így függ össze minden. Tehát az alapja életünknek az, hogy Istennel kapcsolatban legyen. Aki nem éli életét Istennel kapcsolatban, soha nem örülhet igazán. Vágyai soha ki nem elégülnek. Minél többet kap, annál többet kíván.

Ezért mondták az angyalok, hogy nagy örömet hirdetek. Akkor örömet, amely soha el nem fogy, olyat, amely tökéletes öröm. Az életünk Isten kezében van. Ezt csak az tudja, akinek az adventi angyalok mondták meg. Aki pedig egyszer meghallotta és megértette, hogy nem emberek, hanem Jézus Krisztus intézi életünket, az csak örülni tud és örülni is fog. Örülni fog tökéletes örömmel, soha meg nem szünő örömmel. Tehát nem csak az adventi hetekben, hanem mindig. Az új esztendő minden napján. Minden nap bajában és nehézségeiben. Sohase felejtjük ezt el. Hitben ragaszkodjunk mindig Ahhoz, aki könnyeinket letörölte, aki szomorúságunkat örömmé változtatta.

Használjuk ki az adventi heteket álláspon-
tunk revidálására. Ne akarjunk egyszer örülni, rövid ideig örülni, hanem örüljünk nagy örömmel, meg nem szünő örömmel. Örüljünk, hogy Jézus rendbehozta dolgainkat és adjuk oda Neki ezen rendbehozott életet. Csak Nála marad meg rendben. Töltsük el napjainkat szeretetben. Fe-

lejtjük el gondjainkat és gondoljunk mások bajára, fájdalmára és örvendeztessük meg őket. Ez lesz adventi öröm, amely nem fogy el. Adventi öröm az év minden napján. Szerezzünk örömet embertársainknak, mint azt Jézus tette. Szolgáljunk mindenkinek és mindig. És így fogunk mi is örülni. Így lesz a mi életünk is öröm. T.

Adventi fények

Az adventi időszak kedves, otthonias idő. Sok családban zöld galyakkal díszítenek fel mindent a lakásban. Egyesek zöld koszorú gyertyákat gyújtanak, ezekkel jelezvén, hogy az Üdvözítő világosságot hozott a sötét földre. A próféta egykor így szólt Róla: »És feltámad tinetek, kik az én nevetem féltitek, az igazság napja és üdvösség leszen az ő szárnyai alatt.« (Mal. 4, 2.). Mint egy hatalmas zugás, megy végig a világon az adventi kiáltás: »Kelj fel, világosodjál, mert eljött a te világosságod és az Urnak dicsősége terajta feltámadott« (Jes. 60, 1.).

Mint egykor, ma is **sötét az idő**. Mély árnyék borul az emberiségre. Világszükség, népszükség, családi szükség, egyesek szüksége szürke ködbe burkolnak mindent. Égető kérdések, melyek ma naponta nehezédnek sokakra: »Mit fogunk enni? Mivel ruházodunk?« Másfelől hideg közömbösség, tompa kétségbeesés, keserű gyűlölet. Még hívők is aggodalmaskodnak, bátortalanokká lesznek és kétségbeesnek. Emberi segítség után tekintenek ki, nagy embert remélvén, aki üdvösséget hozhatna. Mások magasabba tekintenek, hogy nem-e jelentkezik valahol a hajnalpír. A belső nyomás alól előtör a sóhaj: »Oh, bár jönne a segedelem Sion felől és az Ur megváltaná az ő fogvatartott népét!« A külső és belső szükség éjjeléből állandóan előretör a könyörgés: »Kelj fel, világosodjál!« És a felelet megjön. A segítség nincsen messze. A sötétség tovatűnik, az éjjel elmulik: »Mert eljött a te világosságod és az Urnak dicsősége terajta feltámadott.«

Adventi fények csillámlanak, adventi csillagok világítanak, az adventi üzenet fényt áraszt. Itt van a **hitnek adventi fénye**. Mikor Indiában az éjjeli sötétség után, hirtelen átmenetben felgyul keleten a hajnalpír, akkor a Ganges partjain ott állanak készen Brahma papjai, hogy zsolnárokkal köszöntsek a nappal csillagzatának feljövételét. És amint a napgolyónak első sugarai a horizonton fellövelnek, földre borulva énekelnek dicséretet karban a Magasságosnak. Így tekint fel a hit a hegyekre, ahonnan jó a segedelem, igen, a hegyeken tulra, mennyei magasságokba. Ott csillognak a mennyei vigasztalások csillagai. Ott sugárzik az örökkévaló Atya szeretete. Onnan jelenik meg a minden szükségből kiszabadító és segítő. Amint egykor, úgy eljő újra és fényt hoz sötét szivedbe. Advent van és minden homályosnak és szomorúnak el kell távozni, hogy

helye legyen a nagy örömnék. Ez a mi hitünk és ez biztos alapon nyugszik azon **igén**, amely a »mi lábunknak szövétneke és ösvényünknek világossága«.

Világosan sugároznak az **isteni ígéretek adventi fényei**. Ha eljön az est, csillag csillag után villan fel a sötét égboltozaton. Minél sötétebb az éj, annál fényesebbek az égi mécsesek. Így hirdették az Istentől megvilágosodott próféták az eljövendő Szabadítót a sötétben várakozó szívek megvigasztalására. Drága bátorításokkal teljes Istennek ígéje. És éppen most legyen számokra világosság és üdvösség. »Igen biztos nálunk a prófétai beszéd, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad és hajnalcsillag kél fel szivetekben« (2 Pét. 1, 19.). És ki a fénylő hajnalcsillag? Senki más, mint Krisztus, (Jel. 22, 16.), az Eljövendő, akinek adventjét a nagy világfordulás hozza, amikor »az ország és a hatalom és az egész ég alatt lévő országok nagysága átadatik a magasságos eggek szentei népének (Dán. 7, 27.). Amint manapság nagy városokban kevesen látják a csillagokat, mert mindenféle gőzök és mesterséges fények látásukat gátolják, úgy homályosul el az anyagi ember tekintete előítéletek és kételyek által. Te azonban tekintis az isteni kijelentés távlataiba és világosságába. Ebben találsz vezetést és utat az elsötétült jelen összevisszaságán keresztül. Az isteni ígéretek, fényzőrók, amelyek rávilágítanak mindig újra az adventi királyra, aki által minden megújul.

Ez a mi biztos reményünk, amely mint egy világos adventi fény sugárzik. Birmában egy művelt pogány kezébe kerültek a zsolnárok, anyanyelvén szorgalmasan olvasgatta azokat. Bálványait a tűzbe dobta és az igaz Istennek törekedett szolgálni, ahogyan azt a zsolnárokban találta. Husz év mulva egy misszionáriustól kapott egy ujszövetséget. Olvasás közben örömmel telt meg szíve, megismervén az Üdvözítőt és az általa kinyilatkoztatott Istent. Ez volt bizonyágtétele: »Husz esztendeig csillagok fényében zarándokoltam, de most felkelt számomra a nap.« Ez a különbség az ótestamentumi és az újtestamentumi ismeret és reménység között. Ott gyenge csillagfény, itt világos napfény. Ott az Üdvözítő eljövételének reménysége, itt mint az Elvégező jelenik meg, akinek szava eképpen hangzik: »Ime, mindent megújítok!« Amit az emberek alulról hiába kísérelnek meg megcsinálni az ő emberi eszközeikkel, azt ő felülről munkálja: új viszonyokat, új embereket, egy új eget és egy új földet.

Nem a vigasztalásnak adventi fénye-e ez? Amiképpen József Egyiptomban szorongattatáson keresztül jutott uralomra, így az Urnak népe is keresztén és nyomoruságon megy át. De, »amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik« (Róm. 8, 18.). »Igen«, mondod te, »bár belátom

ezt, de a jelen nehéz gondolatai úgy súlyosodnak reám, mint egy sűrű ködfal és nem engednek semmi adventi örömet támadni szívemben. Ami pedig nem igazán él bennem, azt nem akarom, de nem is szabad szinlelnem. Semmi esetre sem. De tudod-e te, hogyan lehet a gondoknak és szükségnek ezen nyomasztó ködfalát legyőzni? Londonban, ahol különösen novemberben a hatalmas köd igen súlyosan, nyomasztólag hat a hatalmas városra, nem régen megmérték ezen ködfal vastagságát. Léggömbben, mely alul meg volt kötve, felszállt valaki. 1500 méternél a köd áttetszővé kezdett lenni és 2000 méternél a léggömb a legfényesebb napvilágban állott a hatalmas ködtenger felett. Ismered-e azt a léggömböt, amely a földdel az összeköttetést megtartva, áttör a gondok és szükségek hatalmas ködtengerén, hogy eljusson az isteni kegyelem napjának fényébe? Ez az imádság. Igen, csak imádkozzál! Az imádság felvisz oda, a minden vigasztalások Istenéhez, a sokszor oly nyomasztó gond- és könnyteljes földi nyomoruságok fölé. Ne félj! Csak higyj! A felhők fölött süt a nap. A vihar mögött ott áll az Ur! »Az Ur dicsősége felragyog feletted.«

Milyen világosan csillog fel akkor az öröm adventi fénye! A legörökteljesebb és legbátrabb énekek a harminc éves háboru idejéből valók, amint a fülemile is a legsötétebb éjjel hallatja dalait, amint Pál apostol is tudott éjfélkor a börtönében énekelni. Ez öröm a bánatban is, olyan folyam, amelynek forrása az örök Isten szívéből buzog és Krisztus által ér el minket. Ez az öröm független minden földi bánattól és minden földi gondtól. A vihar idején is világít az Isten gyermekeinek szemében, mint fényes világosság. Csendesen várnak a nagy adventre, amikor minden sötétség világossággá változik. »Örüljétek az Urban szüntelen.«

Ha a hajó késő éjjel közeledik a parthoz. különböző színes fények csillognak fel előtte a vízben. Fényjelek ezek, amelyek a kikötőhöz vezető utat jelzik. Biztosan éri el a hajó célját ezen szikrázó fényjelek között. Az idő tengerét a vihar korbácsolja. Vadul habzanak a hullámok. Éjjel lesz a földön. Mit cselekedjünk? Panaszkodjunk, essünk kétségbe, keressünk emberknél segítséget? Így a célt el nem éred. De nézd! Csillagok fénylenek, lámpások világítanak. Ők mutatják az igazi utat. Adventi fények azok, amelyek fényes betűi hozzák hírül: Légy erős, légy bátor! A királyod jön, a segítség közeledik; az éjjel tovatűnik. »Az Urnak dicsősége te rajtad feltámadott.«

W. G.

A haláltánc

V.

A király pedig, noha igen megszmorodék, esküje és a vendégek miatt, nem akará őt elutasítani. És azonnal hóhért küldvén a király, megparancsolá, hogy hozzák el annak fejét. Ez pedig elmenvén, fejét vevé annak a börtönben és előhozá a fejét egy táiban és adá a leánynak: a leány pedig az anyjának adá azt. A tanítványai pedig, amikor ezt meghallották vala, eljövének és elvívék a testét és sirba tevék. (Márk. 6, 26—29.)

Heródiás bosszujában hamar készen volt a felelettel: — Kérd Keresztelő János fejét. — E nő lelke annyira benne élt a gyűlölet, harag és bosszu posványában, hogy még amikor a többiek a férje, a király születésnapját ünnepelték, még akkor sem tudott ünnepi köntöst ölteni lelkére, hanem a bűn iszapjában maradt. Teste ott járt, ott élt az ünneplésben, de lelke a bosszu gondolatával foglalkozott. Külsőleg ünnepen volt, de bensőben a maga gondolataival telt el. Nem a zenét hallotta, hanem János szigorú hangját, melyért haragra gerjedt; nem az ünneplő tömeget látta maga előtt, hanem János komoly arcát, melyet mindenáron el akart tüntetni és ki akart irtani. Nem az ünnepi derű vidám napfénye tündöklött számára, hanem a bosszu fekete felhői gomolyogtak egész lényében és nem engedték, hogy tisztán lásson. Testében ott volt a születésnap lakomán, de lelkében a börtönben sinylődő János körül ólálkodott, lesve, hogy mikor ugorhat rá. De itt az alkalom. Kérd keresztelő János fejét.

Pedig mennyi minden mást is kérhetett volna. Mennyi komoly hasznos dolgot. Istennek tetszőt, lelket üdítő, embernek üdvöst. De neki János feje kellett. A bosszu elveszi a józan észt és sok kivételes alkalmat enged elszalasztani. Nem tapasztaltad még? Nem csináltál még haragodban, bosszuságodban balgaságot? Oh ha igen, úgy intsen annak szomorú következménye és kérd az Urat, hogy óvjon meg a jövőben attól. Adjon világosságot, ha fölhatalmaz kérésre, akkor lélek szerint, bölcsen tudsz a fölhatalmazással élni, nehogy egy végzetes kívánság tegye tönkre lelkedet. Salome a sikertől megrészegevedve siet vissza a királyhoz:

— Akarom, hogy mindjárt add ide nekem a keresztelő János fejét egy táiban. — Hamar, gyorsan, nehogy még valahogy a józan ész föllázadjon és ellene szegüljön a bosszu ördöge munkájának. Mennyi bűn nem történe meg, ha nem hamar, hanem megfontolva cselekednénk. Ha kívánságainkra, vagy intézkedéseinkre, vagy a fölgerjedt haragra aludnánk egyet. Te nem bántál még meg dolgokat, melyeket »hamar« csináltál? Elhirtelenkedtél valamit? Másnap nem gondoltál szomorúan előző napi elhamarkodásaidra? Nem veszed észre, hogy a sátán hogy

be tudja csapni az embert? Ha a bossznak, a haragnak, a nemtelen vágyaknak, szeretetlenségeknek a lelke irányít, akkor azt »melegiben« akarja elintéztetni veled, ellenben ha az Ur Lelke valami krisztusi felé hívna és a szeretet cselekedetére biztatna, akkor a sátán Pató Pál lesz és unottan sugja a füledbe: — Eh, ráérünk arra még. — Adjon az Ur világosságot, bölcsességet és készséget neked, hogy meglátva a gonosz ravaszkodásait, be ne ugorj cselekvéseinek, de azonnal engedelmeskedj, ha Isten Szentlelke indít a szeretet parancsát cselekedni.

A király megdöbbenve halja a leány kívánságát. Erre nem volt elkészülve. Megszomorodik, de az esküje és a vendégek miatt nem akarja elutasítani. Milyen sokan megdöbbennek a bűn fölött és megszomorodnak nyomoruságos lelkiállapotuk miatt. Megszomorodnak, mikor balgaságuk tudatára ébrednek. De a megszomorodás még nem sokat jelent. Lám, Herodes is hiába szomorodott meg, ha a csábításnak és a bűnnek nem tudott nemet mondani. Hiába szomorodsz meg iszákosságod, hirtelen természeted, tisztátalanságod, hazugságod, fös vénységed, irigységed és más bűneid és szenvedélyeid fölött, ha nem akarsz annak ellentállni.

Heródes is szomorkodott és — lefejeztette Jánost. Így vannak sokan. Szomorkodnak lelkük silány állapota fölött, de azért nem lépnek ki a mocsárból, hanem engedik, hogy őket is visszartartsa az a kettős sátáni kötelék, amely Heródest kötötte guzsba. Az első az ígért, az eskü. Inkább akart gyilkos, mint esküszegő lenni. És így van ez ma is. Az emberek hazudnak, lopnak, csalnak, gyilkolnak. Hazudják, hogy keresztények, mert életük pogányabbnál pogányabb. Kiüzenik egy-egy kellemetlen látogatónak, hogy nincsenek itthon, vagy letagadják a telefonban magukat. Csalnak, mert a világban az u. n. uriemberek, durván belegázolnak mások családi szentélyébe. Lopnak erkölcsöt, tisztességet. Gyilkolnak a lovagiasság szabályai mögé bujva, gyilkolnak, amikor egy-egy házaspár, egymás életét, vagy a gyermek a szülő életét keseríti, napról-napra mérgezi. Gyilkolnak a tiltott műtéteken, kiirtván a meg sem született életet, de azért emelt fővel járnak és szavatartó lovagoknak tartják magukat és jaj annak, aki abban kételkedni mer. Oh mennyi modern Herodes jár-ke! A bűn átítja egész életüket, de szótartó gavallérok akarnak lenni és maradni az emberek előtt. Jakab apostol int, hogy késedelmesek legyünk a szólásra. A Préd. 5, 6-ban pedig azt olvashatod, hogy ne engedd a te szádnak, hogy bűnre kötelezze a te testedet. Ne engedd, hogy egy könnyelmű ígért, vagy szó, vagy fogadalom eltántorítson Istentől. Oh, a könnyelmű beszéd mily sok bajt szerez. Kedves lélek, talán téged is egy ilyen hirtelen, meggondolatlan ígért, vagy szó megkötött. Alázkodj meg az Ur előtt és ne akard a te nyelvednek bűnét még makacsságoddal és álszeméremmel tetézni. Milyen szomoru,

amikor valaki azért nem békül ki régi haragosával, mert valamikor könnyelműen azt mondta, hogy többé nem áll vele szóba. Ismertem olyan lelket, aki nagyon szenvedett egy lelkihiány és szomjuság kínjaiban és vágyódásban a közösség után, de nem ment, mert valamikor kijelentette, hogy törjön le a lába, ha belép a gyülekezetbe. Megszomorodott, de szavának állt és szenvedett, mint Heródes, ahelyett, hogy megalázkodva mondta volna:

— Isten bocsássa meg, hogy számmal vétkeztem, de bűnömöt nem akarom újabb gonossággal, makacssággal, göggel tetézni. Kedves lélek, talán te is ígértél, fogadkoztál, esküdöttél elhamarkodva, könnyelműen? Oh, ha igen, úgy adjon az Ur józan belátást, hogy oktalán gögödben ne növeld még nyomoruságodat és bűnödöt, hanem beismerve balgaságodat, megalázkodva tudjál Jézus vérének tisztító erejéért könyörögni és vágyakozni, hogy beteljék rajtad drága ígérete.

Liebstöckl Jenő.

Az alagut

Bókai Farkas.

Furcsa egy eset volt a H. Pintérék dolga, ott, a Halas melletti tanyán. Máról-holnapra a négy-ökrös gazdából amolyan Semmi János-féle lett egyik órától a másikra, akit még a kuvasz sem ugat meg.

— Nem értem, nem értem a dolgokat... Nem értem — szorongatta Mihály gazda kétfelől a homlokát, amint be-befordult siró feleségéhez a konyhába.

— Nem lehet csudálni ezeket a világi elváltozásokat — vélte Eszter asszony —, olyan ember mellett, mint kend. Koldussá kellett lenniük kend miatt, akibe, ha megkezdte, annyi pálinka és bor következett, hogy néhanap fölért a Tisza vizével. Kamatozás nélkül kiadni a bankban lévő jó tízezer pengőket!... Váltóra!... S a váltót, óh jaj! égi Szüzanyám, tökrészezen elveszteni a beváltódás napján... Jaj, jaj, Krisztusom! De nagy keresztet raktál a gyenge vállamra... Jaj! mi lesz a nyelv apró csemetéből? — sikongott az ifjasszony fülszaggató kétségbeeséssel.

— Bár nyuvasztott volna a patakba az apám csecsszopó koromban, Eszter. De hát, ami megtörtént, az megtörtént. Nem igaz-e, Eszter? Azt kell most már nézni, ami bekövetkező, nem azt, ami a tegnapi... Igaz-e? Megládd — folytatta az ember —, még jóra fordítja a felséges Atyaisten a bajt. Érzem, érzem valahogy, hogy nem veszett el teljességgel az a váltó. Lassan-lassan, valahogy majd csak előkerül valamerről.

Ekkor került elő, az ajtótól ugyan távolosan, a Marci legény, a Vajszföld uraságék szijgyártója.

— Hát téged mi szél hozott a mi portánk felé, Marci, a nyomoruságnak ezen a reggelén? — kérdezte Mihály gazda a pörgebajszu legényt.

— Világ kezdete óta az volt a baja — bökött az asszony könnyei közt mosolyogva, hüvelykjével az embere felé —, hogy fantáziás volt. A Kerekes-Tóth, aki tegnap délután férgestüllovastul megvette a tanyát, csak ugy kegyelemből türt meg itt bennünket ma hajnalig. És ő így beszéli a mondását: »A mi portánk felé«. Hahaha! — nevette az urát keserűen az asszony.

— Amióta köztudatu lett, gazduram, hogy eltűnt a váltópapírja és elhírelt, hogy licitálják majd néminemü adóssága miatt, azóta nem volt a lelkenek nyugodalma kegyelmetek miatt. — forgatta kezében égőpiros arccal a kalapját Marci legény. — De hát... szegény legény vagyok. S hogy iparos lennék?... Sajnálatos tényállapot, de biz az nem jelenti azt, hogy egy tanya ára a lajbiszembembe lenne... De kétszáz pengő... Az még telik tőlem. Itt van, fogadja el, Mihály gazda — erőltette a Mihály markába a legény a két rózsás hasu százast. — Csak ugy, kölcsönbe adom — tette hozzá megnyugtatóan. — Megadja majd, ha lesz. Akármikor... Higyjék el, az izzadságomnak az ára. Mitse féljenek azt elfogadni.

Eszter asszony úgy érezte, hogy fojtogatja az a valami, ami belülről, ugy a torka tájára kuszott. Nem köszönte meg egyikük sem szóval a legény szivességét; csak jókésőn az asszony boldogan elmosolyodott s szólt:

— Mintha a mi Urunk Jézus nyult volna a hónunk alá a te képedben, Marci fiam...

— Igazánból mondom, Marci — törülte meg félrefordulva Mihály gazda a kezefejével az előlapakodó sós könnyeket, — meglásd, rövidesen megkapod a pénzed! Ippen erről beszéltem az imént az asszonynak. Hidd el: azok a levegőbeli hatalmasságok zavarták meg az észbeli tehetséget, ők feledkeztettek meg engem akkurátus szándékossággal a váltó ténybeli helyzetéről.

Jó, hogy az aprónép egész lélekkel zajoskodott, táncolt és ugrált a közeli virágzó meggyfák alatt. Legalább titokban maradt a szülők előtt az a minden adósságot kiegyenlítő, a kamatok kamatjával fizető néhány könnyesepp: az legnagyobb lánynak, a tizenhatéves Erzsinek az a néhány forró könnyeseppje és a hálától boldogan sugárzó arca. A nyitottablaku udvari szobából épp akkor óvakodott ki a sudárdereku, őszemű leány, mikor a konyha küszöbén Mihály gazda karonfogta és behuzta a konyhába a csizmája orrát makacsul szemlélő legényt. A leány szívére szoritott kézzel hirtelen sarkonfordult s mint a gazella, szökött az aprónép közé a meggyfák alá, ahol a kétéves Gabika éppen akkor bukott orra, belegabalyodván a saját pendelyébe.

Az egyik gyerek vigasztalta a rivó apróságot, ékes versezetet mondván neki:

Drumo ördög
El nem viszed,
Adunk neki
Üszkös vizet!

A versezetet a nyolcéves Barna gyerek kán-

tálta az apróságok előtt, aki az iskola második osztályát nyögte már ebben az évfolyamban, s kitanulván a kacskaringós betűország minden tudományát, keményen elhatározta magában, megállapodásba jutván az öreg Lófejú Nagy András juhással, hogy aratás táján bojtárnak áll be, végérvényesen megszakitva minden összeköttetést a hiúságos tudománnyal.

— Miért is ne jöhetnél velünk Pestre? — eszmélkedett ugy félhangosan Mihály gazda. — Szijgyártóságban dolgoztál ugyan, de végzett cipész vagy. A lábtü mindig és mindenhol érvényben van, mint szükségleti tényalap, széles e világon. Szabad és meg nem kötött személy az iparoslegény. Szabad, mint a kék ég cikázó fecskemadarja. Ugy bizony, fiam Marci.

...Már hónapok óta budapesti lakosok voltak.

Néha a Marci is közéjük jött látogatóba, ugy lámpagyújtás táján, aki jól kezdte a dolgát itt a nagyvárosban: műhelyt nyitott egy kicsike, istvánuti lakásban. Nem volt panasz e tárgyban, eltartotta őt a keze munkája tisztességesen. Félre is tett valamit mindig a keresetéből.

Ami hiányzott azelőtt, a jómódban, a családi életükben, — a Megváltó lelkének amaz édes közössége, az Irás lelke, ami testvérekké tesz koldust és szegényt, bölcsét és együgyüt, — mindinkább egy lelki egységbe olvasztotta mindnyájukat, valami láthatatlan, meleg, boldogító fluidummal.

Mihály testvéri öleléssel bucsuzott a megszokott esti Irásolvasás után a hazakészülő Marcitól.

(Vége következik).

Megyek, megyek...

Köd előttem, köd utánam,
Dönts, majd dönts le a fejfamat
Fickó vihar, nagy vidáman...

Honnét jöttök? Hová mentek?
Ugy-e rejtély, titok nektek,
Titok nektek, emberlelkek?...

Lidérccláng csak, macskaezüst,
Kéj, hatalom, mit a Föld ad.
— Mit a Föld ad: boszorkányfüst...

Aldom kincsét az Istennek:
A magányt, a csend varázsát,
Kinkohóját az életnek...

Köd előttem, köd utánam,
Függöny gördül, színház zárul,
Csillagnézni csak a vágyam...
— Éjszaka van. Ez a vágyam...

Bókai Farkas.

Mi van szivedben elrejtve?

A tékozló fiu hazatérésekor nagy öröm volt az atyai háznál. Az atya tárt karokkal fogadta fiát, »mert meghalt és most feltámadott«. A legszebb ruhába öltöztette a hazatérőt, gyűrűt huzatott ujja és a legszebb borjut vágatta le öröme: »Együnk és vigadjunk, mert az én fiam elveszett és megtaláltatott«, így hívta házanépét a lakomára. És volt ok az öröme, mert ez a fiu, aki eddig nyilvánosan a bűnnek élt, szerető atyjának akarata ellenére, aki valamikor nem szégyelte a bűnt, most ott áll az atya előtt, büne elviselhetetlenné vált terhének súlya alatt leroskadva és bocsánatért esdekelve. Örül az atya, ki oly szívesen megbocsájt, de örül vele az egész házanépe.

És még sem volt teljes öröm a házban. Mert időközben hazajött a tékozló fiu bátyja a mezőről, ki az ujjongás hallatára megtudakolja ennek okát egy szolgától — és az öröm poharába behull egy keserű csepp. A szolga ugyanis azon emberekhez tartozott, kik hizelgő szavakkal a legsötétebb szenvedélyt képesek életre kelteni azokban, akik még nem vállaltak meg saját maguktól. «A te öcséd jött haza; és atyád levágta a hizott tulkot, mivelhogy egészségben nyerte őt vissza» — így informálta a hűtlen szolga a hazatérő idősebb fiut. Te is találkoztál már olyan emberekkel, akik hizelegve jöttek hozzád, mert azal számoltak, hogy tetszeni fog neked, ha erről, vagy arról valamit mondhatnak?

És az idősebb testvér homloka elborul. Ki eddig oly szép egyetértésben élt az atyával és annak parancsolatát sohasem lépte át, most nyilvánvalóvá lett annak titkos és talán eltitkolt büne. Szeretet helyett irigység és gyűlölet töltötte el a szívét. Hiába élt eddig oly jellemes életet, ép az öccse megtérése világította meg az ő igazi lényét és tárta fel eddig elrejtett bűnét. Ki oly sok kísértésben győzött a bűn felett, ezen a helyen elbukott.

Kedves olvasó! A te titkos bűncidre rávilágított-e már valamely rossz ember példája, vagy az Urnak Szent Lelke? Vagy megelégszel azzal, hogy Te is ott ülsz vasárnaponként az istentiszteleten? Vagy talán azzal, hogy bent vagy valamilyen egyesületben és ajkadról is elhangzik néha egy-egy erőltetett ima? Testvérem, ez mind kevés. Egy napon az atyai háznál nyilvánvalóvá válik titkos bűnöd. Talán azt mondod, az irigység nem is olyan nagy bűn és mégis képes téged kizárni az atyai háztól; a tékozló fiu bátyja nem akart bemenni az atyai házba.

Pál apostol azt mondja: »Ha olyan nagy hitem volna, hogy hegyeket mozdíthatok helyükről, szeretet pedig nincsen énbennem, semmi sem vagyok«. A szeretet nem irigykedik. Kedves testvérem, ha eddig hasonlítottál a tékozló fiu bátyjához, kérd az Atyát, térdre borulva előtte, hogy az eddig olyan kicsinynek látszó bűnök helyett adjon neked nagy szeretetet szivedbe és a »szeretetet soha el nem fogy«.

U. F.

Isten, adj nekünk embereket!

Napjainkban sokat gondolunk módszerekre, intézményekre, reformokra, amíg az életnek legsürgősebb szüksége van emberekre. Nem változtathatod meg a szociális szervezeteket úgy, hogy azokban rossz emberek elnyomatást ne gyakorolhatnának. Emberekre, jó emberekre, istenes emberekre van szükség a jelen órában: mert hacsak az ember nem jutott eleven kapcsolatba a Végtelennel, szíve meg van telve az önmegnagyításra való sokféle hajlandósággal, amely rugója az önzésnek, féltékenységnek, vágyak, haragnak, gyűlöletnek.

Minden bölcs ember imádságának lennie kell: »Isten, adj nekünk embereket!«: ugyanis minden jó ember most is és mindig is Isten adománya lesz. Csak akkor, ha egy ember mennyei kapcsolatának csatornáit nyitva vannak és az ő vágya, törekvése, bizodalma, reménysége azokon keresztül mozognak, lehet ő valóban jó.

Az élet mélységes eltévesztése nem az iszákosság, szenvedély, sem a testiesség; hanem az a hajtó előitélet a saját maga érdekében és az érzéketlenség a felebarát valóságos életszükségletei iránt. A házasságtörőnek nincsen érzéke ama nő személyi valóságáról, akit meggyaláz. Ez számára csak egy kedves tárgy. Ugyanez az, annál az embernél, akinek vágyakozása elnyomja felebarátait vagy annál az embernél, kinek dühe megöli őket. Azon embernél, aki káromkodásaival meggyalázza Isten nevét, nincsen érzéke Isten valóságáról egyáltalában. Maga az örökkévaló Én Vagyok, számára csak egy szóvá lett, amelyet használ az ő felfújt énje ostoba haragjának kifejezésére.

Ezek, nem négy bűn. Ezek csupán különböző kifejezései egy mélységes bűnnek, az embert félelmetesen hajtó önmegnagyításának. És az ő gyógyszerük, valamennyiüknek csupán egy-ugyanaz. A bűn gyógyszer, a Végtelennel való megnyilatkozása. Ha az ember szívének trónusán az Örök Jelenlét ül, az ember egomániájának vad zavara elcsendesül és szomja kielégült. A Jelenlét megnyilatkozása megváltoztatja az ember életének szempontját és hajtó erejét. Egy mély átalakító munka útján meggyógyít egy csomó bűn tünetet.

A világ összevisszaságban van ma éppen azért, mert nem voltunk ezen igazságnak tudatában. Elhanyagoltuk a jó ember szükséges valóságos gyökézetét, ezért nem nyertük a megfelelő egészséges egyéni cellákat, amelyek oly lényegesek egy hatályos társadalmi szervezet számára. Szükségünk van Istennek Hozzá való viszonyára. Hangsúlyoznunk kell a törekvést, hitet, imádatot. Ezek alapvető rugói az emberiség fenekeltégének. Hanyagold el ezeket és nem tesz semmit, hogy mily magas műveltségű, az ember csak egy felsőfoku állattá lesz. És, ha az emberek egyszer általánosan elfogadják önmagukról ezen

véleményt, a tudománynak semmilyen fejlődése sem fogja őt az őserdőtől megóvni. Igen, amint mi a jelenben elfelejtettük Istent, a mi fejünk dzsungellé lett. Vissza a térdeitekre és az imádhoz, ti Istennek fiai. Csupán a térdeiteken vagyatok felmagasztalva. Ha ezt elfelejtitek, életetek egy jobb tehénénél nem jobb és sorsotok sem más, mint a muló poré.

Angolból: T.

H I R E K

November végén befejezte a szuperintendens őszi látogatásait. Mint már multkor jelentettük, mindenütt a munka szép előrehaladásáról szerezhetett meggyőződést. Itt-ott vannak a gonoszok is látható ujjnyomai, de azokat az Ur erejében iparkodunk eltüntetni. Igen nagy öröme volt a szuperintendensnek Nagykállóban, ahol először jelent meg, de reméljük, hogy nem utoljára. A nagykállói testvéreink buzgóságáról győződhetett meg és törekvésükben szívesen fogja támogatni őket a jövőben. Az összes gyülekeztinknek áldott adventi időszakot kíván.

Riedinger Pál, nürnbergi prédikátor november végén eljött hozzánk néhány heti munkára. Riedinger testvér már 25 évvel ezelőtt ismerkedett meg munkánkkal, amikor is a Bácskában három éven át volt munkatársunk. Azóta ez a Testvérünk nem szünt meg érettünk imádkozni és ha körülményei megengedik, munkálkodik is közöttünk. Szívvel kívánjuk Riedinger testvérnek Isten gazdag áldását úgy családjá, mint munkája számára is.

Nuelsen püspök ur ismét mütétnek vetette alá magát, ami öreg főpásztorunkat igen megviselte. Így hosszabb lábadozási időre lesz szüksége, hogy ereje ismét teljesen helyrejöjjon. Emlékezzünk meg könyörgéseinkben szeretett püspökünkről, hogy a tavasszal a legjobb egészségben jöhessen el körünkbe. Az évi konferenciánk alkalmasint már március 18-án kezdődik meg Szegeden.

Jézus születési helye. Ki tudná azt megmondani, hogy valóban Jézus születésének a helye az a barlang, amit Bethlehemben a hagyomány szerint annak tartanak. Bizonyos, hogy a hagyomány nagyon régi keletű. Bethlehem magaslatán kolostori épületek tömkelege között áll az a görögkeleti templom, mely maradványa annak a bazilikának, melyet Konstantinus császár anyja, Heléna építtetett. Ujabb keletű a r. kath. Szent Katalin templom, melyet amattól csak egy fal választ el. A templomok alatt van egy sok ékességgel díszített barlang, ahová néhány lépcső vezet alá. E barlang kb. 11 m. hosszú és közel

3 m. széles. Keleti részén oltár van és ennek alatta márványtábla, melyen egy ezüst csillag alatt ez olvasható latinul: Itt született Jézus Krisztus szüz Máriától. Mivel szokás volt, hogy a barmokat a vendégfogadóház (khán) közelében levő barlangban helyezték el, nem lehetetlen, hogy ez a barlang volt az, ahol »az Ige testté lett«.

Készítsük elő az Egyetemes Imahétet. Az Evangéliumi Világszövetség (alliance) az 1937. évre is elkészítette az Egyetemes Imahét tárgysorozatát, melyet a Magyar Evangéliumi Szövetség december elején szét fog küldeni. Minthogy a MESz már az év első felében alapszabályokkal egyesületté alakult s minthogy negyedévi folyóiratot is szándékozik indítani, az imaheti felhívás és tárgysorozat e lap legelső számában fog megjelenni. A MESz vezetősége azonban már ez uton felkéri a különböző evangéliumi gyülekezeteket és egyesületeket, hogy már most tegyék meg a szükséges intézkedéseket az 1937. január 3-ától 10-éig tartandó imahét megszervezésére. Imaheti tárgysorozatot az érdeklődőknek dr. vitéz Csia Sándor, a Magyar Evangéliumi Szövetség ügyvezető alelnöke (Budapest, VI., Andrassy-ut 83. fsz. 2.) szívesen küld.

Özv. Vargha Gyuláné lefordította Keller B. lelkes »Mennyei Jelenések könyvét«. Kívánatos volna, hogy az érdeklődők mielőbb a fordító-nál, Budapest, II. Keleti Károly u. 33. bejelentenek hány példányt óhajtanak, mert az idejében beérkező rendeléseket jutányosabb árban tudja a fordító elintézni. Aki több példányt rendel a két kötetben megjelenő kiváló műből külön kedvezményben részesül. Bővebb felvilágosítást nyerhet az olvasó a fordítótól.

Az alliance-imahét 1937. jan. 5-10-ig lesz, amikor is az egész világon az imádkozó emberek felekezeti alapon jönnek össze esténként. Budapesten felváltva mennek esténként más és más templomba a hívők. Milyen szép lenne, ha nem csak egy hétig tartana ez a testvériség a felekezetek között, hanem egész esztendőn át együtt munkálkodnának, egymásért könyörögve, Udvözítőnk akarata szerint.

A Békeharang szerkesztősége köszönetet mond úgy a k. munkatársaknak, mint a szíves olvasóinknak az elmúlt évi támogatásukért. A bekövetkező új esztendőre Istentől sok kegyelmet és békességet kérünk k. mindnyájuknak. Isten közelségének tudata töltsön be mindnyájunkat azzal a békességgel, amelyet Isten ad és senki el nem vehet. Isten közelségében éljünk és az új esztendő nem lesz sötét, bizonytalan, hanem az Isten fényessége világosság lesz utunkon és az Ő szeretete melegíti át mindnyájunk szívét.

Nyomta: Faragó Imre könyvnyomdája Kispeszt, Ullői-út 85. szám. Telefon: 1-469-41.

Györkönyből

Aldott napja volt a györkönyi gyülekezetnek nov. 15-én. Mindannyiunk örömeire szuperintendens testvérünk eleget tudott tenni meghívásunknak.

Délelőtt, délután és este is szolgált nekünk az Ur igéjével. Délelőtt az Efézusbeliékhöz írott levél 6. rész 10—17-ig terjedő versekről beszélt. Igehirdetés után még két kisgyermeket keresztelt, utána pedig az Uri szentvacsorát osztotta.

Délután volt az aratási ünnepélyünk. A faluban ezen a napon bucsu volt s gyülekezetünk vezetősége úgy akarta, hogy a mi aratási ünnepélyünk a bucsuval egy napra essen.

Igehirdetések előtt az ujonan alakult férfikarunk énekelt. Utána a szuperintendens az 50. Zsolt. 14 és 15. verseit magyarázta. Mindenki érezte, hogy nagyon hálátlanok vagyunk azért, amit az Ur nekünk ez esztendőben adott. Utána a vegyes kar énekelt.

Este pedig áldott evangélizáló órát tartott.

Hálát adunk az Urnak, hogy testileg és lelkiileg megadta a mi szeretett szuperintendens testvérünknek az erőt, hogy mind a három alkalommal áldásunkra tudott lenni. Hisszük és reméljük, hogy ez a nap maradandó áldást hozott a mi gyülekezetünknek.

Kérjük az Urat, hogy adjon továbbra is erőt a szuperintendens testvérnek, hogy minden gyülekezetében ilyen áldással tudjon működni.

Jilling János

Aki ád a szegényeknek, nem lesz néki szüksége

Ezt mondja a Szentírás, Istennek csálhatatlan Igéje. Isten minduntalan kipróbál bennünket, akarja tudni, mi van a szívünkben. Az adakozás szempontjából is kipróbál. Sokan azt mondják: Ha gazdag volnék, akkor adnék. Kérdés, hogy adnál-e? Vagy egészen önző módon használnád fel vagyonodat. De ennek nem érdemes adni, talán clissza, vagy cigarettára költi. Hogy ő mire költi, azért nem nekem, hanem az Urnak tartozik felelni. A fő, hogy én adjak, amennyit tudok. Nagy baj, hogy mikor adakozni kell, igen okosak és tulságosan óvatosak vagyunk, nehogy esetleg többet adjunk a kelletténél. Nagyon számítunk és aztán rendesen, alaposan elszámítjuk magunkat. Az adakozás terén is meg kell tanulnunk keresztyén testvéreim, hogy egy kicsit bolondok legyünk a Krisztusért. Van rá eset, hogy az utolsó falatot kell megosztani valakivel, mint a sáreptai özvegyasszonynak. Ha ma igen-igen nagy szükségben vagy, talán már a legközelebbi 24 órában nagy bőségbe visz az

Ur. Habár az Ur a hirtelen átmenetet nem szokta gyakran alkalmazni, mivel mi ezt lelki kár nélkül nem igen tudnánk elhordozni. »Van olyan, aki bőven adakozik és annál inkább gazdagodik.« Némely ember az adakozás útján megtalálja a gazdagságot, némelyik a fősvénység útján a szegénységet. Jób sokféle módon segített szegény felebarátain, a vaknak szeme volt, a sántának lába, a szükkölködőknek atyjok. »A mással jöltévő ember megkövéredik.« Ebben az esetben a kövérség a jólét, a virágzás jelképe. Segíts másokat jóléthez, virágzáshoz, imádkozz, hogy az Ur testi képen, lelki képen segítse meg felebarátodat s egy szép napon azt veszed észre, hogy az Ur nem csak a felebarátodat segíti meg, hanem téged is. Az áldás, amit mások számára kikönyörögtél, reád is visszahat.

»Aki mást felüdit, maga is üdül.« Nemcsak nyáron fogsz üdülni két, esetleg négy hétig, hanem egész éven át. Tartsd meg a parancsolatokat és: »Egészség lesz ez a te testednek és megújulás a te csontjaidnak«. De ha irigy vagy s nem igyekszel másoknak örömet szerezni, úgy nyomorúság lesz az életed. »Az irigység a csontok rothadása« mondja a Biblia. Ime, milyen csodálatosak az Urnak utjai, igyekezzél őket megérteni.

R. M.

Igazi nyomorúság

1790-ben, Párisban egy bankár, a szószoros értelmében nyomorban halt meg. Ez az ember olyan fősvény volt, hogy halála előtt néhány nappal nem volt hajlandó egy kis hust vetetni, hogy egy kis huslevest főzessen magának:

— Igaz — mondta — szeretnék egy kis levest, de a hust nem kívánom és akkor mi lesz a hussal?

Halála után rengeteg pénzt találtak nála. Ehhez a szerencsétlenhez hasonló az, kinek Isten kitarja kegyelmének gazdagságát és mégis éhen hal.

Istentiszteletek helye és rendje:

Budapest, VI. Felső Erdősor 5.: Vasárnap d. e. 11 órákor és este 7 órákor; csütörtökön este 7 órákor.

Kispest, Nagy Sándor utca 22: Vasárnap d. u. 5 órákor és szerdán este 7 órákor.

Rákosszentmihály, Jávor utca 129: Vasárnap d. u. 4 órákor és kedden este 6 órákor.

Sashalom, József főherceg utca: Vasárnap este 7 órákor és péntek este 7 órákor.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet.
Budapest, VI., Felső Erdősor 5.

Megjelenik évente tizszer.

A szerkesztésért és kiadásért felelős

Tessényi-Jakob János.

Budapest, VI., Felső Erdősor 5. III. 28.